

BÉK TIMUR

Fényudvar

Aszfaltráterbe torkollik a jelen,
saját idősíkja van a háznak.
Az udvar gőzölgő betonkényelem.
Kócos utcasuhancok hintáznak.

Ahogy lendülnek, sarkuk tócsába ér,
s rájuk fröccsen a virágkor vize.
Orcájukon morzsáló mosolykaréj,
napraforgó a szemük írisze.

A néma múltidő fölnőtt félfia –
ennek lenni. Ez mind maradt nekem.
Csak támaszkodom – amíg van kinn pia –

a korláton, min fáradt fény terem,
s míg körbefut a kóbor nosztalgia,
fodrok nőnek az aszfaltráteren.

A legjobb részem

A fogzománcon sok pohár csikordult;
este hattól majd' zárásig ittam.
Az öngyűlölet szám szélén kicsordult,
sokáig nem volt, s most megint itt van.

Mert nem elég jó – mondták – mit csinálok:
„Amit csinálsz, az nem lesz így elég.”
Én volnék hiba, hogyha ti hibáztok?
Csöndes folyóban zúgó hordalék?

Hazaértem, s megittam még akkor
egy pohár whiskyt, majd beljebb csoszogtam.
Az ágyon ültél, láttam: haragszol.
Sajnálkozni kezdtem, pedig nem szoktam.

Nem engedhetem, úgy semmim sem marad,
Hogy világból amputáld magad.

FEKETE KÖNNYEK, 40×40 CM (AKRIL, VÁSZON) 2016.